

over Styrelsesraadet. Vi for vort Vedkommende lader os i hvert Fald ikke narre.

Jeg vil ogsaa gaa imod det Tilsynsraad, der er foreslaaet, gaaende ud paa, at der fra Rigsdagens Side ved 4 Medlemmer skal føres et vist Tilsyn. Jeg ved godt, det er moderne at tage saadanne Gidsler; man tager et Gidsel fra hvert Parti: Værsgo', ind i et Nævn eller Tilsynsraad — og saa skal de sørge for, at der ikke bliver for meget Mudder fra de enkelte Partiers Side. Jeg synes, det er en upraktisk Ordning, en Ordning, som ikke yder nogen som helst Garanti, og som ogsaa jeg for mit Vedkommende synes frembyder et vist Moment af Uværdighed.

Jeg skal hermed slutte. Efter det, jeg har sagt, og som er Udtryk for de Anskuelser, der nærer indenfor mit Parti, vil Regeringen altsaa ikke kunne vente, at vi slutter os til selve det principielle, Indførelse af Postsparekasser her i Landet.

Rasmus Rasmussen: Jeg vil allerførst gøre en Bemærkning om Navnet paa det Forslag, vi her behandler. Ifølge Initiativ fra Sparekassesammenslutningen er det blevet forandret fra Postsparekasser til Postsparevirksomhed. Jeg tror, denne Navneforandring er omsonst; thi selv om man kan gennemtrumfe den paa Papiret, er det en given Sag, at et saadant Ord som Postsparevirksomhed ikke bliver det Navn, Institutionen bliver benævnt med, naar den bliver ført ud i Livet. Nej, det er Postsparekasser, Lovforslaget omhandler, og bliver det til Lov, maa vi ogsaa være klar over, at Institutionen kommer til at hedde Postsparekasserne.

Den højtærede Minister for offentlige Arbejder understregede meget eftertrykkeligt, da han forelagde nærværende Forslag, at det, der var hans Hensigt med det, var at vække og stimulere Sparelysten i alle Befolkningslag. Det er et overmaade smukt og tiltalende Formaal, Ministeren der har oprullet, og jeg kan paa mit Partis Vegne tilsige ham vor fuldeste Billigelse af dette Formaal. Vi vil gøre, hvad vi kan, for at fremme det, saa paa det Omraade er der ingen Uoverensstemmelse mellem, hvad Ministeren stiler mod, og hvad vi vil yde ham Støtte til at fremme. Men saa bliver det jo et andet Spørgsmaal, om de Formaal bedst fremmes ved det af Ministeren foreslaaede, nemlig en ny af Staten oprettet Sparekasse, eller om man bedst fremmer det ved at lade den naturlige Udvikling, der nu i en lang Aarrække har været i vort Folk, røgte den Opgave. Jeg er af den Op-

fattelse, at Statens Indgriben først skal finde Sted, naar det har vist sig, at det private Arbejde ad Frivillighedens Vej ikke formaar at løse den Opgave, som foreligger, men jeg tror ikke, at nogen, som kender til Sparekasevirksomheden ude i Landet, vil paa-staa, at Sparekasserne ikke er ledet paa en saadan Maade, at de i høj Grad har forstaaet at vinde Befolkningens Tillid og derfor har øvet en saa overordentlig gunstig økonomisk Virkning paa vore Samfundsforholds Udvikling.

Den højtærede Minister pegede hen til, at man adskillige Steder i Udlandet havde indført Postsparekasser, allerede paa et saa tidligt Stadium som i 1861 havde England faaet indført Postsparekasser. Dertil er nu vist at sige, at der paa det Tidspunkt var gaaet adskillige Bankkrak over det engelske Folk, saa man ligesom manglede et Sted, hvor man kunde anbringe sine Sparemidler sikkert, og det var det Tidspunkt, som Gladstone benyttede til at faa skabt en Institution, hvor det engelske Folk, vel særlig de arbejdende Lag, kunde have Sikkerhed for, at de fik deres Sparemidler anbragt paa en betryggende Maade. Men et saadant Forhold raader jo ikke her i Danmark, her er Tilliden til Sparekasserne paa ingen Maade blevet rokket.

Den højtærede Minister mente, at det var nødvendigt at understrege, at den Statsinstitution, som han har foreslaaet oprettet, paa ingen Maade skulde være en Konkurrent til de alt bestaaende Sparekasser, og det, han i sin Fremsettelsestale særlig førte i Marken for at vise, at noget saadant ikke var tilsigtet, var, at han havde tænkt sig, at den paatænkte Postsparekasse kun skulde byde sine Sparere en Rente af omkring 3 pCt. Jeg vil dertil sige, at saafremt det blev lovfæstet, og man altsaa ikke nøjedes med en Udtalelse af Ministeren eller en Bemærkning til Lovforslaget, var der saa sandelig ingen Grund for de lokale Sparekasser til at frygte Konkurrence, for bliver det slaaet fast, siger det sig selv, at alle de Folk, der har Sans for at spare, ikke gaar hen og sætter deres Sparemidler ind i en Institution, hvor de faar 1 pCt. mindre i Rente, end de kan faa ved at gaa til den private Sparekasse, som de ved ogsaa yder dem fuld Sikkerhed.

Et andet Forhold, som Ministeren understregede for at klargøre, at han ikke tilsigter nogen Konkurrence med de alt bestaaende Sparekasser, var den Bestemmelse, som Lovforslaget indeholder om, at der ikke maa være mere end 2 000 Kr. paa en Konto i den paatænkte Postspare-